

СТИВЪН Р. ДОНАЛДСЪН УВОД КЪМ „СЛЕДВА КРЪВ“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2012

chitanka.info

Стегнете се. Предстои ви да навлезете в странно натрапчивия свят на Малазан, просмуканото от магия творение на Стивън Ериксън. Ако продължите оттук нататък, животът ви като читател никога повече няма да е същият.

Само след първите две части, „Лунните градини“ и „Дверите на Скръбния дом“, „Малазанска книга на мъртвите“ на Ериксън вече се превърна в онзи вид епичен наратив, който ни кара да молим за още. Поне определено има това въздействие върху мен. А знам, че не съм единственият: всеки читател, с когото съм говорил, който се е запознал с Малазан, реагира по същия начин. След „Лунните градини“ бях гладен за още. След „Дверите на Скръбния дом“ усещам, че се чудя дали творческото въображение на Стивън Ериксън изобщо има граници.

Разбира се, разказаното в „Следва кръв“ не се случва точно в Малазан (тук — Мелзан) и не е точно сказание за мъртвите. Историята се разиграва на същата планета, където е разположена Малазанската империя. Има същите правила и същата богата сила като по-мощното повествование на Ериксън. Но тук не управлява колебливата и не особено законна императрица на Малазан. Вместо нея сред гробниците и уличките на Печалния град Молл властват помрачни сили. Същества отдавна — много отдавна — мъртви са проявили особен интерес към събитията в Молл. А убийствата, които се разиграват, са от такова естество, че карат груби войници и изтънчени магове да се усъмнят в собственото си здравомислие.

Междувременно Емансипор Рийзи маневрира по свой странен начин, за да избегне острия език на съпругата си Събли. Принцеса Шарн утолява новооткрития си вкус към удоволствията на мъчението. А приятелят на господаря Бочълайн Корбал Броуч се стреми да си създаде син.

Казвам „натрапчив“, но признавам, че това не е точната дума. Опитвам се да намекна за обхват от характеристики, които имат едно общо качество: държат читателя и не го пускат.

Отчасти, разбира се, натрапчивостта възниква от сложността и наситеността на действието: стават много неща и всички очевидно са важни. Но това е твърде опростен възглед за творчеството на Ериксън. Всички сме чели книги, които предлагат мигновено убийство и които все пак ни приспиват.

На по-съществено ниво героите на Ериксън обикновено са доста привлекателни — и изключително обсебвачи. Това са хора, които не се предават и не вдигат ръце, хора, които не признават граници и не трепват пред опасности. И защото са привлекателни — и защото Ериксън ги прави живи, — настървеното им вкопчване в делата, на които са се посветили, вкопчва и нас.

Не е толкова лесно да се постигне, колкото може би изглежда. Проза, лишена от плам, пищност и въображение, не може да се надява да предаде настойчивостта на хората — и съществата, — населяващи Малазан. Но проза, която е прекалено изпълнена със собствената си поетика, обикновено размътва повествованието: косвено отклонява вниманието от потребностите и емоциите на героите към риторичните дарби на автора. Натрапчивостта, с която блести Ериксън, изисква тънък баланс. Отчасти разказът му ни хваща, защото авторът проявява колебливост изключително рядко.

И на още по-съществено ниво: ах, как да обясня това? Натрапчивостта, с която ни завладява Ериксън, отчасти се поражда от усещането, толкова остро предавано към читателя, че измислицата му се развихря неудържимо; че въображението му е толкова пищно, толкова плодовито, че не може да бъде удържано в обичайните структури на обикновено повествование. Да го четеш е все едно да наблюдаваш как два грамадни локомотива набират мощ един срещу друг на един и същи коловоз: ще откриете, че просто не можете да извърнете поглед от онова, което неизбежно ще се окаже зрелищна и отвратителна катастрофа. И все пак по някакъв начин, изумително, неизбежното не се случва: в последния миг към контролния пулт се вдига ръка, лост се избутва, стрелка се затваря; и локомотивите профучават един покрай друг на плашеща скорост, изпълнени със сила и решимост и — виждате го най-сетне — под пълен контрол.

След като сте наблюдавали известно време как избухват идеите на Ериксън, ще ви се стори почти ужасяващо да разберете, че той знае какво прави. Че цялото това необуздало изобилие всъщност се намества.

Казвам „странно натрапчив“, защото не мога да измисля по-добро описание. Но да ви предупредя. Навлезете ли веднъж в този свят, ще ви е трудно да се измъкнете от него.

Ако сте като мен, няма и да го искате.

Стивън Р. Доналдсън, 2002

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.